

[Hastrup.]

være rigtigt at åbne mulighed for at fritage ejerne for bindingsforpligtelsen, såfremt en vis del af beløbet i normaliseringsperioden indbetales som en afgift til statskassen, måske være værd at overveje. De mange indgreb over for ejere af tofamilieshuse har desværre haft den virkning, at denne udmærkede boligform så at sige er gledet helt ud af billedet. Ingen tør opføre tofamilieshuse af frygt for de forpligtelser, det kan medføre, og mange ejere af eksisterende tofamilieshuse føler sig forbitrede over de rådighedsindskrænkninger, lovgivningsmagten har udsat dem for med for den enkelte ofte store og ubehagelige menneskelige problemer til følge. Hvis vi kunne gøre noget, som kunne genskabe tilliden til denne boligform, ville vi utvivlsomt også kunne bidrage til at afhjælpe boligproblemet.

Af de bestemmelser, som er medtaget i lovforslaget, men ikke nævnt i forliget, vil jeg først omtale de skærpede straffebestemmelser. Jeg mener ikke, der med rette kan rettes indvendinger imod, at forbrydelser på boligområdet straffes på samme måde og ved hjælp af samme midler som forbrydelser på andre områder. At udnytte mennesker, som lider under boligmangelen, er efter min mening fuldt så strafværdigt som enhver anden form for berigelse på andres bekostning. Moralsk set er det nok så forargeligt. Det er selvfølgelig glædeligt, at lederen af det nyoprettede særlige boligkammer i København har kunnet konstatere, at antallet af sager er beskedent. Men dette er naturligvis ikke i sig selv en begrundelse for at undlade at vælge samme straffemetoder i disse som i andre tilfælde, såfremt der konstateres lovovertrædelser. Jeg er derfor tilhænger af, at den gældende bødestraf suppleres med mulighed for frihedsberøvelse i grove tilfælde.

Derimod kan der vel være grund til at drøfte, om det er rigtigt at åbne mulighed for videregående straffebestemmelser som f. eks. at afskære fra retten til at stille forslag om lejere over for boliganvisnings-

udvalget. I sin konsekvens kan dette jo nemlig være en straffebestemmelse, der rammer de øvrige og uskyldige lejere i en ejendom nok så meget som den ejer, der har forset sig, og som skal straffes.

Jeg kan heller ikke helt lide, at tilbud om dusør i praksis gøres helt straffri. Det må være muligt at skelne mellem tilfælde, hvor det vil være helt rimeligt at ophæve straffebestemmelserne, og så de tilfælde, hvor der kan være grundlag for at fastholde dem. I modsat fald vil man jo nemlig kunne risikere, at man fremmer dette uvæsen i stedet for at mindske det. Endelig vil jeg pege på, at der jo også forekommer tilfælde, hvor lejere opnår dusører, nemlig i forbindelse med overdragelse af erhvervslejemaal. Også disse forhold kan der måske være grund til at se lidt nærmere på.

De nye regler om kontrol med udleje af værelser er motiveret ved ønsket om at hindre fremlejere i at vælte normaliseringsforhøjelserne over på deres logerende. Jeg er enig i, at dette bør hindres, men det må naturligvis undgås, at værelser, der ellers ville blive udlejet, forsvinder fra markedet. Jeg tror, det er meget vigtigt at undgå for voldsom administration af kontrollen på dette område, hvor det kun drejer sig om et enkelt værelse, der udlejes. Jeg er også noget ængstelig for de strenge straffebestemmelser på dette område, når det drejer sig om et enkelt værelse i en lejlighed eller i en villa. Man må jo ikke glemme, at det ofte drejer sig om f. eks. enlige damer, der lejer et sådant værelse ud, og alene truslen om de straffemuligheder, der kan være, kan måske bevirke en sådan uro og nervøsitet, at det kan gå ud over markedet på dette område.

Hvad så til sidst angår de forhold, som hverken er tilgodeset i boligforliget eller i de fremsatte lovforslag, vil jeg først nævne problemet om de helt eller delvis saneringsmodne ældre ejendomme. Problemet løses jo ikke ved vurderingsloven, ej heller ved hjælp af de her fremsatte lejelovsforslag, så vidt jeg kan skønne, men det kan ikke være